

Передплата

в «РУСЛАНА» випуск:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
 в пів року . . . 10 кор.
 на чверть року . . . 5 кор.
 за місяць . . . 170 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків

Подлякоє число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш милої і віри не возьмеш,
 бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
 крім неділь і руских св'ят
 о 5½ год. пополудни.

Редакція, адміністрація і
 експедиція «Руслана» під
 ч. 1. пл. Дембровського (Хорун-
 щини). Експедиція місцева
 в Агенції Соколовського в
 пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
 на попереднє застереженє.—
 Реклямації неопечатаніє
 вільні від порта.— Оголо-
 шеня звичайні приймають
 ся по ціні 20 с. від стріч-
 ки, а в «Надісланім» 40 с.
 від стрічки. Подяки і при-
 ватні донесеня по 30 сот.
 від стрічки.

Редакторська несумлінність.

(На основі автентичних інформацій).

(Δ) Вже в недільнім числі Руслана звернули ми бачність на те, що статю в 241 ч. «Діла» п. з. «Під нинішню хвилю» вважати треба хвилевим відблиском здорового погляду редакції, який відтак знов запаморочує ся безмежною пристрастю і сліпою загорілостю, що став в розріз із здоровим розумом. В такім запамороченю не перебирає ся очевидно в середниках, не дбає ся про се, чи воює ся чесним оружжєм, щоби лише догодити своїй пристрасті і загорілості. Перед тим уступити мусить всяка етика, всяка приличність найзвичайніша. Що погляд «Діла» в наведеній статі не є засадою національно-демократичного органу, якою би він руководив ся послідовно в своїм поступованю при оцінюваню прилюдних подій і політичних та суспільних діячів, се виявило ся наглядно в нікчемній напасти редактора «Свободи» п. Льонгина Цегельського, котрий є заразом і членом редакції «Діла» і секретаром «Народного Комітету», отже інституцій, котрі з собою тісно повязані і тим самим руководять ся тими самими засадами в прилюдних справах та йдуть одними дорогами. А нехитним доказом сего служать ті закиди, які редактор Цегельський підніс в своїм і «Народного Комітету» органі «Свобода», а які без всякої застороги перепечатало «Діло». Приводом до сеї напасти послужила наша статя, в котрій на основі певних інформацій ми подали, що руский клуб був противний обструкції, яко неможливий до виконання, що лише посол Яворський був єї прихильником, і наслідком єго інформацій цілу політику руского клубу напаятувало «Діло» хрунівською, а всіх руских послів з виїмкою п. Яворського хрунями і народними зрадниками. За сю нашу статю, в котрій лише сконстатовано без всякої обиди, що посол Яворський окрім автобіографічної промови задля обминеня єго при аванзі і спенсированя не виступав з ніякими бесідами а навіть, коли всі члени клубу єго просили, щоби промовляв в розправі над виборчою реформою, сего рішучо відказав ся і вносив лише інтерпеляції, кинув ся п. Цегельський на п. Барвіньського, називаючи єго (без доказів) «пансько-ляцким прислужником», звалюючи на него вину за безуспішність в

справі виборчої реформи і за те, що міністри не звертають уваги на жалоби Русинів і мають їх за нінащо, позаяк «п. Барвіньський і єго хумпани не підоруть як слід ані Яворського ані Романчука».

Отже все те, що написав в «Свободі» п. Цегельський а за ним повторило «Діло» є, прилично сказавши, чистою видумкою і викрочуванєм себе з того немилостивого положеня, у яке залізало ся загонистою політикою таких проводирів народних як п. Цегельський. Передовсім на основі засягнених інформацій зазначаємо, що п. Барвіньський підписував інтерпеляції, чи то п. Яворського, чи п. Романчука навіть тоді, коли ще належав до Слав. Союзу і що підписав п. Яворському єго інтерпеляцію з жалобою обминеня єго при аванзі і задля спенсированя проти п. Коритовського (хоч ся інтерпеляція прямо не лицювала з достоїнством посла, бо відносила ся до власної особистої справи). Правда, що не всі інтерпеляції п. Яворського підписував п. Барвіньський, алеж так само і п. Романчук і інші члени клубу не підписували деяких єго інтерпеляцій, позаяк з ними не згоджували ся і лишали єму свободу вносити такі інтерпеляції яко по за клубові. Отже не тому міністри не звертають уваги на Русинів і не відповідають на многі інтерпеляції, що деяких не підписував п. Барвіньський, а тому, що п. Яворський брав нераз без розбору всякі газетні вісти (а властиво робили се за него всякі люди) подібно, як недавно «Діло» зробило з учителя Яворського народного мученика, переслідованого Радою шк. кр., коли тимчасом він утік з панною учителькою до Америки, лишивши в нужді жінку і семеро дітей. На се нераз звертано в клубі увагу, що вношенєм інтерпеляцій в справі неперевіренних фактів ослабляє ся такі, котрі є узасаднені.

Алеж п. Цегельському не треба ніякого узасадненя, не треба факту, для него досить у власній буйній уяві виплеканої видумки, щоби лише кинути болотом на кого небудь а передовсім на п. Барвіньського. Перед трема роками тойже п. Цегельський писав різку статю проти п. Барвіньського, паятуючи єго також зрадником за те, що ніби то він голосував за збільшеним контингентом рекрутів, а тимчасом тоді п. Барвіньський навіть не був у Відні, бо лежав недужий у Львові — і се признав сам то-

дійній редактор др. Евген Левицький. Перед роком тойже п. Цегельський напав на п. Барвіньського яко члена Ради шк. кр. і написав, що він ніколи на засіданнях не буває, а коли п. Барвіньський відпер се поданєм числа засідань, на яких бував, кинув знов подібний закид, як і недавно з нагоди Заяви п. Барвіньського, що з єго участі ані в Раді шк. ані в парламенті нема ніякого хісна. Очевидно такі закиди робить п. Цегельський, не маючи найменшої підстави до осуду, бож ані в Раді шк. кр. на сесиях не буває, ані в Рускім клубі і хиба пише на основі таких інформацій, як недавню статю в «Ділі», в котрій всіх руских послів, крім п. Яворського, напаятував зрадниками і хрунями.

Allzu scharf macht schartig каже німецька приповідка і се вже справдило ся в части на академічній сесії (про що небавом подамо цікавий документ), до котрої з сліпою загорілостю пер п. Цегельський, як і з рільними страйками, а такими статями, якими пописує ся в «Ділі» і в «Свободі» зводять розтич і баламутства та розлад в рускій суспільности, в хвилі, в котрій як раз треба би всі сили рускі зєдинати до спільної оборони і спільного діла. Чи п. Барвіньський сповняє, і як сповняє свої обовязки в Раді шк. кр., се знають і оцінюють люди незасліплені і свідомі річи, а ми певні, що таких найде ся чимало, котрі переконані о тім, що докори п. Цегельського се проста напасть.

Так само і в державній раді хоч би згадати в останних часах діяльність п. Барвіньського в справі конґруї, не згадуючи вже про ті справи, які полагає своєми заходами в ріжних міністерствах.

Але, як нас інформують, напасть та п. Цегельського в Свободі і «Ділі» вийшла з почину п. Яворського, котрий обурений нашою статєю, накинув ся на п. Барвіньського і заявив єму що «від тепер є він (Яворський) єго найзавзятішим ворогом». Отже туди нитка, куди голка, а п. Цегельський підняв ся виконати вирок п. Яворського. Нехай же наша суспільність виробить собі тепер предметовий суд про прикмети і християнського духа п. Яворського. Алеж таке саме світло се кидає і на виконників єго сліпої пімсти, на редактора Цегельського, котрому і особисто п. Барвіньський не вдіяв не лише ніякої прикrostи, але навпаки попри прилюдну діяльність також в приватних справах Цегельських і всіх їх фаміліянтів робив чима-

ло успішних заходів (навіть самого п'льонгіна Цегельського виручив з військових клопотів).

Виходить на те — я в него хлібом, а він в мене каменем. Одначе се водить ся загально в світі, але поміж приватними людьми. Колиж хто приняв на себе ролю редактора, проводира народу, секретара народного ареопагу, то повинен мати на стілько, коли вже не сумління, то бодай приличности, щоби не воювати неправдою, бо брехнею світ перейде, та назад не вернеш ся. Якже се погодити з тими моралами, які недавно виписало «Діло» на чолі своєї часописи?! І се не дивниця, бо там погляди змінюють ся що день, як марцева погода і отсе головна причина, для чого ніяке правительство не числить ся з Русинами і на їх жалоби не зважає, а побачимо, як ті нові проводирі будуть заступати руский нарід і що они osiąгнуть!

Народне шкільництво в європейських державах.

(Дальше).

Інакше було в Франції. Там майже до р. 1870 не дбали о народне шкільництво і більша часть народу росла без науки. Дперва по упадку цісарства в 1870/1 році заняла ся річпосполита около р. 1880 устроєм народног шкільництва і змаганя сі довели до гарних успіхів, так що школа в Франції стоїть днесь на рівні з школами народними других держав.

Устрій шкільництва народног в Франції опирає ся на т. зв. праві шкільнім. Устава ся завета загальний примус шкільний і упорядкувала шкільництво народне. Держава старає ся не тільки о школи елементарні для дітей будучих в віці шкільнім, але і о виспі школи народні, огороди для дітей, також про народну освіту на всіх степенях. Завдяки неутомимій праці від 1880 р. і в найдалших околицях положені села одержали школи, побудовано будинки шкільні і заосмотрено їх одвітно, пляни шкільні і підручники шкільні подають ясно і докладно ціль науки.

В цілі виобразованя сил учительських позакладувано семінарії учительські, а крім сих засновано дві виспі семінарії для виобразованя учителів для семінарий і шкільних інспекторів.

Можемо представити собі, як великих жертв вимагала ся реформа довершена в протягу півтретя десятка літ, однак Франция не жахалась сего, бо єввідома була, що видатки, ложені на піднесенє загальног ровеня просьвіти принесуть гарні плоди.

Під двома зглядами ріжнять ся французські школи народні від наших, а іменно через заведенє в школі науки моральности і зручности. Наука моральности заступає в школах науку релігії, котру полишено виключно церкві і в вільних днях від науки може церков занимати ся наукою релігії. Наука зручности долучена є до фреблівських огородів діточих і пляново ведуть ю на всіх степенях, а в семінариях учительських обовязковим предметом.

Пригляньмо ся, як займаєсь шкільництвом народним Англія, ся королева моря, що панує по всіх частях світа.

Школи народні в Англії удержувала до р. 1870 церков, секти релігійні, або приватні особи. Крім звичайних шкіл були численні школи недільні і для убогих.

Всі однак сі школи не вистарчали так з огляду на число, як і з огляду на подавану науку. Церков не занимала ся образованєм учителів, тому місця учителів занимали люди низько образовані. Дперва в 19. століттю зачала держава занимати ся шкільництвом народним, а то давала від р. 1833. субвенції церкві на будову шкіл, потому підпомагала заведеня, в котрих образували ся учителі, а вкінці переняла на себе часть удержаня учителів.

Від р. 1861. призначувано державну підмогу школам після числа учеників, котрі відповіли вимогам інспектора шкільного в читаню, писаню і рахунках.

Система ся була зла, бо вела до механічного вибубнення і перетяженя учеників і учителів.

Вкінці заняло ся правительство закладанєм шкіл і віддав їх зверхностиам громадским. Громади мають після сеї устави самі з податків громадских удержувати школи і установляти надзори, однак виконанє сего права як слід пильнує правительство і переводить уставу в сих місцях, в котрих окажесь, що громада свого обовязку не виповняє.

В Англії існують побіч себе два роди шкіл а се церковні і горожанські, а держава підпомагає значними субвенціями оба сі роди. Оплату на підставі висліду іспиту знесено.

Побіч через державу підпомаганих шкіл цвितуть в Англії приватні школи і інститути, позаяк родичі, котрі можуть платити оплату шкільну, уважалиб низше своєї чести, посилати свої діти до шкіл публичних.

Образованє учителів в Англії є відмінне від образованя сил учительских в других краях. В Англії хлопці і дівчата, котрі бажалиб заняти становиска учителів, розпочинають практику вже в 13. році життя і то наперед через кілька літ (звичайно 4) яко помічники, а дперва по відбутій практиці ходять через два літа до семінарий учительської.

В Італії єствує школа народна дперва від кількох десятков літ. Повстанє шкільництва народног розпочинає ся там від повстаня королівства італійского. Вправді для низших кляс народу були вже перед тим школи удержувані через монахів, але о загальній школі народній не було мови, бож єствуючі виспі школи народні вистарчали тільки для малого числа народу. Число безграмотних було гу велике, бо між особами мужеского пола було в р. 1861. 68% а жіночого 81%, а ще гірше було в полудневій Італії і в Сицилії, бо тут число безграмотних виносило до 95%.

Від 1870. р. обовязує в Італії під зглядом устрою шкільництва народног право шкільне. Після сеї устави школа народна обнимає два степені, низший і висший а кождий з них требає два літа,

разом 4. Менші громади обовязує удержанє школи низного степеня, а родичі, котрі не хотять посилати своїх дітей до школи, обовязані суть виказати, що їх діти посіли бодай відомости низного степеня. Мимо сего, що наука шкільна требає коротко, учать всіх предметів, подібно як в школах німецких. Науки релігії учать ся лишень ті діти, котрих родичі сего собі жадають.

До служби приймають тільки таких учителів і учительки, котрі предложать єввідоцтво успосібленя. Для образованя учителів заложила держава семінарії учительські. Платню учителям і учителькам дають самі громади без підмоги держави. Взагалі учителі в Італії побирають малу платню, котра поділена є на 3 кляси: а) при сільских школах 700—900 фр. б) в міських школах 900—1.320 фр., а учительки $\frac{2}{3}$ платні учителів. З сего згляду є недостача сил учительских, а число учительок є много більше ніж учителів.

До заряду шкіл вибирають громади начальників шкільних, а надзір над школами мають інспектори шкільні.

Крім засадничих устав видано пізнійше ріжні устава і зарядженя, котрі мали на меті переведенє засадничих устав, особливо примусу шкільного і розвій дальшого шкільництва народног. Розширено приміром обовязок науки шкільної на 5 літ, з котрих однак тільки три перші суть обовязуючі. Розширено плян шкільний, а особливо старались через введенє до науки шкільної науки сільского господарства, гігієни, науки о веденю дому і науки зручности зблизити до практичног життя.

Переведенє устави шкільної в Італії натрафило на дуже важні перепони. Передовсім бракувало средств материяльних. Молода італійска держава мала сама великі тягарі грошеві, тож не могла підпомагати народног шкільництва, а цілий тягар упав на громади, котрі знов були за слабі будувати будинки шкільні, уряджувати їх і удержувати учителів.

Многі громади не відчувають потреби народног образованя і видають радше гроші на штучні огні, театр, або музику, ніж на школи. Много будинків шкільних є неможливих, платню учителів піднесено лише в декотрих містах понад мінімум, сотки громад не оплачує правильно учителів, залягають сотки тисяч франків, тисячі дітей в віці шкільнім не побирає науки задля недостачі платні, будинків шкільних або учителів. Дятого число безграмотних, особливо в полудневій часті держави, є дуже велике.

Мимо сих всіх перепон в краю, в котрім недавно не думано о народній просьвіті, зроблено в короткім часі значні поступи через закладанє шкіл, образованє учителів, а міністер просьвіти і інспектори шкільні працюють з напруженєм над піднесенєм просьвіти.

(Конець буде).

З угорского сойму.

Підчас бюджетової дискусії на вчерашнім засіданю угорского сойму, міністер внутрішних справ гр. Андраси виго-

лосив велику промову про відносини Угорщини до інших народностей в краю.

На вступі дуже рішучо застеріг ся против заміту, немов би Маляри хотіли маляризувати інші народи. Се є зухвалою брехнею. Маляри найбільше виявляють толеранції і до Угорщини горнуть ся переслідовані люди з інших народів та находять в ній завжди гостинне приняте. Коли ми не маляризували давнійше, то нині було би се безумством. Кільканайцять-мільоновий нарід не дасть видерти собі народности — се прямо неможливе. За границею декуда поступають инакше, бажають нищити інші народи, однак ми не робимо сего, а при тим відношене сил є инакше в Німеччині супротив Поляків, а инше у нас.

По тим вступі, принятим оплесками національними послами, міністер почав говорити з иншого тону. Сказав, що належить відріжнити народність від національної політики, що належить робити ріжницю межі спокійним горожанином, а агітатором. Правительство мусить противділати консеквентно і твердо против національної політики, яка загрожує Угорщині. (Живі оплески Малярів, енергічні протести на лавках національних послів). Твердив дальше, що політична національна ідея є супротиволежна державній, угорській ідеї. Серед протестів національних послів відчитав уступи з твору Поповічі-го, який внаслідок малярского переслідуваня утік з Угорщини і живе тепер в Липску.

Ся мова викликала велике вражінє. Національні послы збирають ся на засіданє, щоби в виду сеї мови заняти становиско. — Є се взір гакатизму, який під народностию хоче розуміти несвідомий, етнографічний гурт, відріжняючий ся що найбільше костюмом і... танцем!

3 державної ради.

Вчера палата приступила до дискусії над VIII групою виборчого предложєня про охорону виборчих округів і над внесенєм пос. Пергелята в справі запевненя німецької репрезентації з Чехів і Моравії в делегаціях. В ході дискусії деякі бесідники згадали про цісарску розмову з делегатами в Будапешті і протестували против впливаня Корони на ухвалєне виборчої реформи. З сеї причини президент по кількаразовім упіменню відобрав голос пос. Штернбергові, а відтак Голянському. §. 42 прийнято в редакції комісії, а внесенє пос. Пергелята відкинено 187 голосами против 111.

Відтак приступлено до IX групи дотично розділу мандатів в Чехах і Моравії. По довшій дискусії засіданє перервано до нині.

Звіт з розвою співачкого товариства

„Львівський Боян“

за адміністративний рік 1905—6.

(Конець).

На основі рішеня хорорів наділено конкурсною премією твір Богдана Вавянина „Плач Яреми“, тенороне сольо з супроводом

фортепяна, четвертою премією в сумі 50 К. Евген Форостина одержав признанє за твір „Ти прощай“, сольоспів з супроводом фортепяна.

Щоб придбати для товариства більше вокальних творів, порішив виділ розписати на слідуєчий рік конкурє виключно на твори хоральні з речинцем до 30. н. ст. цвітня 1907 з двома преміями: 1) 200 К, 2) 100 К.

В цілі виобразованя солістів для мужеского хору „Львівського Бояна“ рішено уділити степенді чотиром членам товариства. З тих степендій користало трох членів, що побирало науку сольового співу у „Виснім Музичнім Інституті“ у Львові.

Музична Бібліотека розвиває ся дуже добре. Накладом сеї бібліотеки вишли в сім році слідуєчі твори: Ст. Людкевич „Як я брата раз скончаю“ хор мужеский; тогож автора твори фортепянові; о. Ніжанковский: „Гуляли“; Ст. Людкевич: „Там далеко на підгірю“ і „Читямиш це“. З видавництв „Музичної бібліотеки“ користали так пооданокі члени, як і всі прочі провінціовальні „Бояни“.

До підручної бібліотеки закуплено: Ст. Людкевича „Кавказ“ ч. I, хор мішаний з оркестрою за 800 К; Б. Вавянина „Титар“ хор мішаний з оркестрою за 60 К і Ст. Людкевича „Поклик до братів Славян“ хор мужеский з фортепяном 100 примірників за 10 К.

Материяльна сторона „Львівського Бояна“ представляє ся в минулім адміністративнім році за час від 15. падолиста 1905. до 15. падолиста 1906. р. такою: Доходи товариства були:

Повісталість касова з 1905. р. 83.56. Субвенція з фондів державних за 1905. р. 500 К. Субвенція з фондів краєвих за р. 1906. 600 К. Дохід з концертів 1.188.20 К. Вклады членської 180.00 К. Дописаний процент 5.31 К. Вписове 8.00 К. Привагідний даток 0.89 К. З розпродажі нот 59.80 К. — Разом весь дохід товариства 2.612.20 К.

Розходи товариства в минулім році адміністративнім були слідуєчі: Чинш за наєм локалю 750.50 К. Видатки адміністративні 73.40 К. На закупно нот 84.02 К. Ремунація за писанє нот до літографії 163.94 К. Літографія нот 473.60 К. Видатки на концерти 509.92 К. Премії конкурсів 50.00 К. За науку сольового співу членів Бояна 126.00 К. Видатки на музичний кружок 10.00 К. На закладовий капітал „Музичної бібліотеки Льв. Бояна“ 130.00 К. З концерту устроеного на дохід руского живоного семінаря чистий дохід 200.00 К. Оправа нот 5.20 К. За друки 15.00 К. Готівка в касі 114.18 К. Разом 2.581.58 К.

„Музична бібліотека Льв. Бояна“ мала приходу 468.43 К. На се зложились: повісталість касова з р. 1905. в сумі 28.07 К. З „Львівського Бояна“ 130.00 К.; за спродані ноты 310.36 К. Розходи були: Наклади 411.24 К; порта і кошти достави 41.21 К; остає в касі 15.98 К.

Оперовий кружок має капіталу з попередного року 158.30 К; дописаний процент 6.32; дохід з розпродажі картк 3.30 К; даток 1.45 К. — Разом 169.37 К

Членів почестних посідає „Львівський Боян“ двох; членів спомогаючих було 196; членів дійсних було від заснованя 493, в минулім році прибуло 17.

Просимо відновити передплату.

НОВИНИ

— Калєндар. В четвер: руско-кат. Матея еванг.; римо-кат. Сатурніна. — В п'ятницю: руско-кат. Григорія новокес.; римо-кат. Андрея ап.

— З тов. „Сільський Господар“ у Львові. На двох послідних засіданях виділу сего товариства порішено отє важнійші справи: 1) Принято до відома подяку золочівської філії за заложенє розплодової хлівні чистої йоркшпирської раси, яку виділ філії умістив у п. Данила

Безпалка, господаря в Городилові коло Золочева, а також прийнято заяву п. Безпалка, що обовязує ся вести хлівню після вказівок і вимог поданих виділом товариства. 2) Рішено заложити в найближшій часі зародову хлівню йоркшпирської раси при філії товариства в Олеську. 3) Принято до відома поданя о отворенє трех філій на округ Броди, Коломия і Кутя, та передано ті поданя до намісництва. 4) Уділено п. Миколі Творидлови, студентови I року рільничої академії в Дублянах, безпроцентову позичку в квоті 300 К на удержанє в Дублянах, які п. Творидло зобовязав ся віддати по укіяченю своїх студий. 5) Уділено безпроцентову позичку в квоті 200 К п. Андрієви Куриласови, студентови I. р. прав на економічно-рільничі студії, які відбуває тепер в Данії. 6) Принято проєкт о. Остапа Ніжанковского з Завадова о організації пасічників для піднесеня пасічництва і порішено в тій цілі скликати до Стрия зїзд пасічників. 7) Рішено уладити у Львові економічно-господарські виклади для сьвященників всіх трех епархій в днях 26, 27. і 28. грудня с. р., а також в тім часі надзвичайні загальні збори в цілі зміни деяких параграфів статута товариства. 8) Рішено пригадати членам товариства, щоби вирівняли вклады на р. 1906. Програма економічно-господарських викладів буде оловічена в часописях в перших днях грудня.

— В програмі інавгураційного концерту Товариства техніків „Основа“ зайшли отє зміни: Хор „Бавдуріста“ буде співати: 1. Grieg: Landerkennung при акомп. форт. 2) а) Топольничий: „Три шляхи“. б) Ніжанковский: „Нова січа“. 3. Mercandante: „Пісня корсарів“. Тов. Сельський відспіває арию Елєазара з „Жидівки“ F. Hafevy і Tre Giorni son che nina (pergolese). Тов. Лісїкевич і Чайківський відспівають дует: Abt „Heimweh“ на тенор і бас. Повідомляємо також, що окремих запрошень на концерт 1. грудня (поч. 7½ вечер) не розсилаємо. — Виділ.

— Ухвали центрального учит. Комітету у Львові з дня 25. падолиста 1906. Дня сего прибули на наради майже всі члени центрального комітету вічевого. Комітет уконституовав ся і в єго склад входять: 1) до президії, яка є заразом виділом екекутивним, що має всі ухвали Комітету виконувати і цілу акцію вести. 1) С. Глоґошевський з Гижок, 2) К. Малицький з Щирця, 3) С. Новак з Кракова, 4) І. Солєський зі Львова, 5) С. Вітвіцький з Коломиї, 6) О. Власійчук з Яворова, пані 7) К. Малицька зі Львова, 8) А. Рудніцка зі Львова; секретарі: 9) Ст. Герусїнський і 10) Е. Шайовський зі Львова. Дальших 20 членів Комітету: 11) А. Александрович, Львів, 12) Е. Андрушкевич, Краків, 13) В. Бронський, Краків, 14) І. Блюхова, Краків, 15) І. Бурбель (Команча), 16) О. Гайдукевич, Замарстинів, 17, М. Якимовський, Станиславів, 18) В. Льоншан, Львів, 19) І. Лігенза, Львів, 20) Б. Малик, Толщів, 21) З. Матковський, Заріче, 22) С. Полка, Бохня, 23) Ф. Пелєський, Ходорів, 24) А. Першхала, Львів, 25) І. Стронський, Збоїска, 26) І. Савків, Ліско, 27) Д. Свилик, Убинє, 28) В. Скопляк, Завишня, 29) І. Вертипорох, Ляшки кор. 30) Одно місце вільне для члена з Кракова, 31) П. Смулікковский, Львів (заступник).

На сім з.сіданю ухвалєно: 1) До кінця грудня устроїти повітові віча учительські. Нарадами повітових віч має бути виключно жаданє цілого учительства зрівнаня поборів службових з поборами трех ранг урядників державних враз з всіма дальшими консеквенціями. — Се жаданє має перейти в формі ухвалєної слідуєчої резолюції: „Ціле учительство шкіл народних в краю жадає сейчас зрівнаня своїх поборів з трома послідними рангами урядників державних враз з всіма дальшими консеквенціями правно-службовими, які відносять ся до урядників державних. Сю ухвалєну резолюцію мають підписати всі учасники віча повітого, а Комітет вічевий має переслати єї зараз центральному Комітетови вічевому у Львові. — 2) Комітет вічевий жадає також

рівних прав службових для всіх учителок в краю. — Комітети віч повітових мають обов'язок вплинути на учительки, щоби разом з учителями вели солідарну акцію в справі поліпшення долі. — 3) Оголошення і звіти з віч повітових має повітовий Комітет поміщувати у всіх дневниках і часописах учительських, а також переслати центральному Комітету у Львові враз з ухваленою резолюцією. — 4) Краєве віче учительське має відбутися в перших днях довшої каденції сойму. 5) Участь в вічах повітових і в загальнім вічу краєвим учительським у Львові мають взяти всі учителі і учительки без виїмки. Ніхто не може виломити ся з під солідарности своєю неприсутністю. 6) Ціле учительство краю мусять беззглядно піддати ся ухвалям і директиві Центрального Комітету вічевого у Львові і солідарно поступати. — 7) Позаяк в склад Комітету у Львові входять делегати всіх товариств учительських в краю, Комітет застерігає собі, що ніхто з учителів, ані жадне Товариство учительське не може починати в сій справі ніякої акції, ані видавати комунікатів іменем цілого учительства а то під загрозою зради солідарности станові.—8) Всі комунікати в справі загалу учителів виходять лише від центрального Комітету вічевого учителів народних у Львові з підписом цілої президії. — 9) Слідуюче засіданє центрального Комітету вічевого відбуде ся дня 9. грудня 1906. о год. 11. рано. Всілякі письма належить на разі висилати: »Центральний Комітет вічевий учителів народних у Львові (при тов. »Kasa zaliczkowa nauczycielska« ул. Фридрихів ч. 10.). — Від Центрального Комітету вічевого учителів народних у Львові дня 28. падолиста 1906.

Президія: *С. Глоговський, К. Малицький, С. Новак, І. Солеский, С. Вітвіцький, О. Власійчук, К. Малицька, А. Рудницька, С. Геруцький, Е. Шайовський.*

— Про концерт львівського «Бандуриста» в Кракові вельми похвально пише краківська преса. В Now-ий Reform-і поміщено ось яку рецензію: „В переповненій публікою салі Саского готелю виступив вчера (в неділю) з концертом руский хор Тов-а «Академічний хор Бандурист». Для Краковян, котрі від давна уміють цінити високо оригінальні і гарні пописи руских хорів, вчерашній вечер був милым урїжнотмайтнем сегорічного концертового сезона, не дуже багатого в добрі пописи хоральні. Руска співацька дружина виступила з багатою і добірною програмою, і тим інтереснійшою, що познайомила нас з рядом незнаних творів руских композиторів, Людкевича, Січинського, Лисенка, Нижанковського і Колесси та польских пісень Галля і Ст. Бурси, високо мелодійних в рисунку, ритмічних в укладі і переймаючих віжним, меланхолійним настроєм, що ціхує руску музику. Під енергічною багудою п. Смолинського хор виконав ті твори а сарелла з подиву гідною м'якостою і чудовим тїньованєм, а знаменита обсада голосів допомогла до артистичного поводження, котре зовсім дописало“. Так само в суперлятивих висловлює ся рецензент про солістів пп. Волошина і Т. Шухевича, Концерт даний слідуючого дня в Перемішли випав також сьвітло під артистичним зглядом. Матеріальна сторона сеї артистичної поїздки, як дізнаємо ся, представляє ся менше сьвітло, бо їзда і удержанє кількадесятьох осіб майже зовсім вичерпала доходи з тих концертів.

— Іменованя. Міністер скарбу іменував інспектора будівництва і машин Фр. Влодарчика, старшого мірника Йос. Фрита, старшого управителя салін Стан. Тархальського і старшого управителя гірничого Юл. Діца радниками гірничими в етаті заряду салін в Галичині і на Буковині. — Намісник іменував канцелістів намісництва: Адольфа Бунцля, Михайла

Стажевского і Григорія Іванецкого у Львові офіціялами намісництва, а Мих. Лебішака в Товмачи секретаром повітовим.

— 3 залізниця. Дня 10. падолиста с. р. отворено перестанок і ладівню Кольмут-Пляс на залізниці львокальній Судомеже-Скальсько для руху особового, пакункового і для товарів в ціловозових наборах. Видаванє білетів і експедицію пакунків полагаджує кондуктор в поїзді.

— Руский театр в Коломиї.

В четвер 29. с. м. „Гандзя“ історична драма в 5 діях Карпенка Карого.

— Репертуар міського театру у Львові.

В середу »Болеслав Сьміливий«, др. 3 д. Виспяньского.

В четвер попол.: »Варшавянка« Виспяньского; вечер: »Тангайзер« Вагнера.

Други Соколи і Сокілки! Пам'ятайте, що львівський „Сокіл“ збирає жертви на будову свого дому.

Наука, штука, литература.

— 3 останніх десятиліть XIX віку. Написав Олександр Барвіньский. Львів, 1906. Відбитка з »Руслана«. Стор. 40, 16°. Ціна брош. примірника 20 сот. Набувати можна о книгарні Наук. Тов-а ім. Шевченка у Львові, ул. Театральна 1.

Телеграми

з дня 28. падолиста 1906.

Відень. Палата послів приступила нині до дальшої дискусії над розділом виборчих округів в Чехах, на Мораві і на Шлезку.

Варшава. Кружить чутка, що з неділю має ту вибухнути загальний страйк. Причиною страйку мають бути часті засуди смерті, видавані полєвими судами на робітників.

Тангер. Племя Ангера напало на дїм дописувателя Times-а, Гарріса. Правительственне військо боронило дому. Вислано підмогу. По обох сторонах є убиті і ранені.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

(Готель, реставрація і каварна — ріг ул. Сикетускої і Косцюшка у Львові).

Приїхали 27. падолиста: о. Никифор Лещишак з Якубової волі, Іван Макух з Квасинини, Ян Бр. Чехович з Буцєва, о. Володимир Малащук з Темеровць, Яків Муха богослов з Пристани, о. Іван Райтаровский з Остапя, о. І. Олесняцкий з Переволоки, Демко Гудз з Бізаньки гнилої, Стефан Хринівский, Йосиф Коршоловский і Стефан Прешляк з Дмухівця, о. Йосиф Козакевич з Конюшок королівських.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 15. до 30. падолиста 1906.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В неділі і сьвята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12:20*, 6:10, 1:40 5:45, 9:05*
» Кракова	2:31*, 5:50*, 8:45, 1:30, 5:25, 8:40 9:30*
» Підволочиск	7:20, 11:45, 2:20, 5:50, 10:30*
» Лавочного	7:29, 11:50, 10:50*
» Рави рускої	7:50, 4:50
» Станиславова	8:05
» Самбора	8:15, 1:50, 9:20*
» Яворова	8:18, 4:37
» Коломиї	10:05
» Ряшева	10:35

На Підзамче.

» Підволочиск	7:05, 11:30, 2:08, 5:35, 10:16*
---------------	---------------------------------

Зі Львова з головного двірця відгодять:

До Кракова	12:45*, 1:—*, 2:45, 6:35*, 8:25 10:05*
» Іцкан	2:51*, 6:15, 9:20, 2:40, 10:40*
» Підволочиск	6:20, 10:55, 2:21, 6:15*, 9:50*
» Яворова	6:55, 6:—*
» Лавочного	7:30, 2:30 6:25*
» Самбора	8:55, 4:15, 10:51
» Станиславова	9:10*
» Белзця	10:45
» Ряшева	4:05
» Коломиї	3:30
» Рави рускої	7:25*, 11:35*
» Стрия	11:10*

З Підзамча:

» Підволочиск	6:32, 11:07, 2:32, 6:27*, 10:02*
---------------	----------------------------------

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені зв'язкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечер до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як такові білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітл. можна набувати через цілїлий день в міських бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Всілякі КУПОНИ

вильосовні цїнні папери

виплачує без потрүчення провїзїї або коптїв

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного.

Твори Л. Лопатинського:

- До Бразилії! др. 4 д. (вичерпанє).
- Свєкруха ком. 3 д. (вичерпанє).
- Беата і Гальшка др. 5 д. 1 К.
- Конкурс на мужа ком. 5 д. 90 с.
- Четверта заповідь др. 5 д. 1 К.
- Параця ком. 3 д. 2 К.
- Перший Горальник, др. 3 д.
- Яблочникар ком. 1 д. 40 с.
- Ілько Пашак, (Четверта заповідь) др. 5 д. 1 К.
- Сольо-терно оповіданє 30 сот.
- Переклади:
- Уриель Акоста Гуцкова траг. 5 д. 2 К.
- Laboremus Бернсона др. 3 д. 1 К.
- Дїстати можна у Львові, в книгарні Тов-а ім. Шевченка (ул. Театральна 1.) і в Ставропільській (ул. Руска 3).

Житку можна набувати в „Сокільськїм Базарі“ у Львові і у всіх торговлях в краю.